



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 176/2022-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Miklošom, Tyršovo nábrežie 1679/7, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Asan/23/2020 z 18. novembra 2021 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Skutkové východiská**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“), práva byť oboznámený s povahou a dôvodom trestného obvinenia proti nemu vzneseného podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) dohovoru a podľa čl. 14 ods. 3 písm. a) paktu, ako aj práva vypočúvať svedkov proti sebe podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru a podľa čl. 14 ods. 3 písm. e) paktu rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vrátiť vec na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadostučinenie 1 000 eur a náhradu trov konania.

2. U sťažovateľa bola v apríli 2017 realizovaná inšpekcia práce, v rámci ktorej bola vyhotovená „Zápisnica o podaní informácie o vysvetlení dôvodu prítomnosti fyzickej osoby na pracovisku“, v ktorej p. [REDAKOVANÉ] potvrdila, že pre sťažovateľa pracuje od mája 2016 v 12-hodinových zmenách (obsluha baru, objednávanie tovaru) za 25 eur mesačne, pričom pracovné úlohy vykonáva

na základe pokynov od sťažovateľa a ďalšej osoby. Z inšpekcie bol spísaný protokol so záverom o porušení zákazu nelegálneho zamestnávania sťažovateľom. Protokol bol predložený sťažovateľovi na vyjadrenie. S protokolom sťažovateľ nesúhlasil, namietal zabezpečovanie dôkazných prostriedkov a ich zákonnosť. Následne v novembri 2018 Inšpektorát práce Trenčín (ďalej len „inšpektorát“) začal proti sťažovateľovi správne konanie. Na žiadosť sťažovateľa mu inšpektorát doručil i zápisnicu o poskytnutí informácií [REDACTED].

3. Prvostupňovým rozhodnutím inšpektorátu práce z 9. januára 2019 bola sťažovateľovi uložená pokuta 2 000 eur za porušenie povinnosti podľa § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a) zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávani a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 82/2005 Z. z.“), spočívajúce v tom, že „využíval závislú prácu fyzickej osoby [REDACTED],... ktorá vykonávala závislú prácu – čašníčka/obsluha baru a nemal s ňou založený pracovnoprávny vzťah...“.

4. O odvolaní sťažovateľa Národný inšpektorát práce (ďalej len „žalovaný“) rozhodol 4. marca 2019 tak, že ho zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

5. Sťažovateľ sa obrátil na Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) správnou žalobou, ktorá bola rozsudkom č. k. 11S/80/2019-76 z 3. decembra 2019 zamietnutá. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd námietku sťažovateľa, podľa ktorej v konaní pred správnymi orgánmi nebol preukázaný znak závislej práce ako jeden z hlavných predpokladov na uloženie pokuty za iný správny delikt nelegálneho zamestnávania. Krajský súd neakceptoval žalobnú námietku o nezákonnosti zápisnice spísanej s [REDACTED], keďže nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by vyvracal jej zákonnosť. [REDACTED] (v procesnom postavení svedka v rámci konania pred krajským súdom) potvrdila, že na zápisnici je jej podpis a súčasťou textu zápisnice je aj poučenie, a preto ani argumentácia sťažovateľa o tom, že [REDACTED] nebola poučená o svojich právach, je neopodstatnená. Nedôvodnou bola napokon i námietka sťažovateľa, ktorou poukazoval na údajnú nezákonnosť postupu orgánov verejnej správy v tom, že vo veci nebolo nariadené pred správnymi orgánmi pojednávanie. Podľa krajského súdu, keďže ide o tzv. iný správny delikt, pri ktorom osobitná právna úprava nevyžaduje obligatórne nariadenie ústneho pojednávania a súčasne to v danej veci nebolo ani potrebné, nebolo porušením zákona zo strany správnych orgánov, ak ústne pojednávanie vo veci nenariadili.

6. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť založenú na dôvodoch podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). Kritizoval, že krajský súd vo veci vypočul svedkyňu [REDACTED], čo preukazuje, že jeho argument o porušení zásady materiálnej pravdy orgánmi verejnej správy bol opodstatnený. Správny súd nemal vo veci dopĺňať dokazovanie vypočutím svedka (v súdnom konaní), ale mal rozhodnutia správnych orgánov zrušiť, aby sa ústne pojednávanie, resp. výsluch menovanej svedkyne uskutočnil pred správnymi orgánmi. Krajský súd nesprávne právne posúdil zákonnosť zápisnice o poskytnutí informácie, zákonnosť protokolu ako podstatných podkladov pre samotné rozhodnutie správnych orgánov. Došlo k porušeniu zásady materiálnej pravdy, pričom nebolo nijakým spôsobom preukázané údajné nelegálne zamestnávanie. Sťažovateľ tvrdil, že zápisnica o poskytnutí informácie (zo strany [REDACTED]) nebola ako listinný dôkaz vykonaná v správnom konaní. Považuje ju za nezákonnú, keďže [REDACTED] boli kladené kapciózne a sugestívne otázky. V žalovanom správnom konaní taktiež existujú popri sebe (podľa názoru sťažovateľa) dve rovnocenné a pritom

protichodné vyjadrenia: tvrdenie sťažovateľa, že skutkový stav nebol dostatočne zistený, a na druhej strane tvrdenie inšpektora, že stav mal byť zistený dostatočne a objektívne. Sťažovateľ je toho názoru, že tento základný rozpor v správnom konaní mal inšpektorát alebo žalovaný odstrániť dokazovaním (napr. vypočutím [REDAKOVANÉ] a inšpektora práce). Napokon sťažovateľ tvrdil aj odklon od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

7. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol. K námietke nevy počutia [REDAKOVANÉ] v správnom konaní uviedol, že nariadiť ústne pojednávanie vo veci o inom správnom delikte nie je *ex lege* povinnosťou správneho orgánu, t. j. účastník konania nemá bez ďalšieho právny nárok na to, aby bolo vo veci tzv. iného správneho deliktu nariadené vždy ústne pojednávanie, ako ani právo na to, aby bol vypočutý určitý svedok, keď vykonávanie dôkazov patrí správne mu orgánu. Správne orgány sa dôsledne vysporiadali v texte svojich rozhodnutí s tým, prečo vo veci nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie, resp. vypočutie [REDAKOVANÉ], keď dospeli k záveru, že skutkové okolnosti veci sú dostatočne preukázané na základe podkladov založených v administratívnom spise. Kasačný súd tiež zdôraznil, že v priebehu konania pred správny mi orgánmi sťažovateľ nikdy nenamietal a nevyvrátil, že by sa [REDAKOVANÉ] v čase inšpekcie v jeho prevádzke nenachádzala, resp. že by predmetné činnosti (obsluha baru) nevykonávala. Zároveň sťažovateľ v priebehu konania uviedol (vo vzťahu k správne mu orgánu), že doklady preukazujúce pracovný pomer s menovanou nemá. Za danej dôkaznej situácie sa potom aj kasačné mu súdu javilo, že nebolo nevyhnutné vo veci nariaďovať ústne pojednávanie a výsluch svedkyne.

8. Vo vzťahu k vypočutiu svedkyne krajským súdom kasačný súd upozornil na špecifikum konania o žalobe vo veciach správneho trestania plynúce z § 197 SSP, podľa ktorého správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, môže doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný. [REDAKOVANÉ] bola vo veci krajským súdom predvolaná ako svedkyňa práve z dôvodu osobitného režimu ochrany práv sťažovateľa v rámci konania pred správny mi súdom vo veci jeho sankčnej žaloby, aby postupom orgánov verejnej moci (medzi ktoré patria tak orgány verejnej správy, ako aj súdy) nedošlo k porušeniu jeho procesných práv, resp. základných práv a slobôd. Krajský súd teda nariadil ústne pojednávanie a súčasne na ňom vypočul svedkyňu, o ktorej sťažovateľ opakovane tvrdil, že mala byť vypočutá, a za daných okolností potom krajský súd nielenže svojím postupom neporušil procesné práva sťažovateľa, ale naopak, aplikoval príslušné ustanovenia SSP a realizoval úkony nad rozsah tých, ktoré sťažovateľ výslovne žiadal v texte svojej žaloby, aby mu tým súd zabezpečil ešte vyšší štandard ochrany práv a právom chránených záujmov.

9. Najvyšší správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj kritiku sťažovateľa o nevykonaní dôkazu zápisnicou o podaní informácie. Vykonanie dôkazu listinou sa v správnom konaní, ktoré je ovládané zásadou písomnosti a neverejnosti, nevykonáva tak, ako sa to deje na hlavnom pojednávaní v trestnom konaní, t. j. listina, resp. jej podstatný obsah sa nečíta verejne, čo platí o to viac, že v súdnej veci nemuselo byť a ani nebolo nariadené ústne pojednávanie, ale s takouto listinou sa vhodným spôsobom oboznámi správny orgán (ako rozhodujúci orgán), inkorporuje ju do textu individuálneho správneho aktu ako podklad pre rozhodnutie a odôvodní, čo z danej listiny vyplynulo ako relevantná skutočnosť pre rozhodovanú vec.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že v správnom konaní nebol oboznámený so všetkými podkladmi pre rozhodnutie správneho orgánu, konkrétne so zápisnicou o poskytnutí informácie spísanou s [REDAKOVANÉ], ktorá mala kľúčový význam pre obsah protokolu z inšpekcie a následne aj pre rozhodnutie.

11. Sťažovateľ kritizuje, že kasačný súd nenapravil pochybenie krajského súdu spočívajúce vo vypočutí svedkyne [REDAKOVANÉ]. Krajský súd takýmto nesprávnym postupom porušil podľa sťažovateľa „*princípy a zásady správneho konania (zásada materiálnej rovnosti, rovnosti zbrani, materiálnej pravdy a atď.)*“ a poprel opodstatnenosť správneho konania ako takého. Vykonaním dôkazu (výsluch svedkyne), ktorý v správnom konaní vykonaný nebol i napriek tomu, že o to sťažovateľ neustále žiadal, došlo k prekročeniu oprávnení (právomoci) správneho súdu, čo je ústavne neudržateľné.

12. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje, že v kasačnej sťažnosti odkazoval na rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 3Sžo/56/2014 z 1. júla 2015, podľa ktorého „*žalobkyňa ako účastníčka konania mala mať príležitosť predložiť i na odvolacom správnom orgáne svoje argumenty bez toho, aby bola znevýhodnená, a to zvlášť v procesnej situácii, keď žalovaný správny orgán doplnil v priebehu odvolacieho konania dokazovanie novými dôkazmi, s ktorými žalobkyňu neoboznámil a ktoré navyše vyhodnotil ako dôkazy svedčiace v jej neprospech*“. Sťažovateľ tvrdí svoje legitímne očakávania na presadenie citovaného právneho názoru aj v jeho veci, k čomu však nedošlo.

13. Keďže výsluch svedkyne a zápisnica o poskytnutí informácie neboli v správnom konaní vykonané, nie je možné ich považovať za zákonné, čo však kasačný súd odobril. Nadväzne sťažovateľ dôvodí, že žalovaný správny orgán dostatočne a spoľahlivo nepreukázal porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania, lebo zápisnica o poskytnutí informácie je nezákonná, čo spôsobuje aj nezákonnosť protokolu z vykonanej inšpekcie. Protokol i zápisnica o poskytnutí informácie boli správnym orgánom zabezpečené počas vyhľadávacej (vyšetrovacej) činnosti inšpektorátu práce, ale v správnom konaní, ktoré začalo až po získaní týchto dôkazných prostriedkov, tieto dôkazné prostriedky vykonané neboli.

## III.

### Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného

predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

15. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012).

16. Ústavný súd však neopomína, že v popísanom prostredí správneho súdnictva vykazuje súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými bola vyvedená administratívno-právna zodpovednosť a uložená sankcia za správny delikt, špecifiká. K nim okrem iného patrí oprávnenie správneho súdu doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, čím sa zabezpečuje plná jurisdikcia súdu, ktorý má kompetenciu rozhodovať o oprávnenosti trestného obvinenia ako autonómnej kategórie použitej v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. K prvej sťažnostnej námietke spočívajúcej v tvrdení, podľa ktorého sa sťažovateľ nemal možnosť v správnom konaní oboznámiť so zápisnicou o poskytnutí informácie spísanou s [REDAKOVANÉ], ústavný súd v prvom rade uvádza, že na podklade takejto argumentácie predmetný podklad pre rozhodnutie v správnom konaní v kasačnej sťažnosti neatakoval. V nej totiž sťažovateľ nekritizoval, že by mu sporná zápisnica nebola v správnom konaní predložená na oboznámenie, ale namietal, že nebola vykonaná ako listinný dôkaz, že je nezákonná, lebo je výsledkom kladenia sugestívnych a kapiózných otázok, a že bola dopĺňaná a prepisovaná. Spochybňoval aj jej vecný obsah.

18. Navyše, ústavný súd odkazuje na rekapituláciu obsahu administratívneho spisu obsiahnutú na strane 10 napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu. Ten zistil, že oznámenie o začatí správneho konania zo 6. novembra 2018 bolo sťažovateľovi doručené 13. novembra 2018, pričom prvostupňový správny orgán v oznámení špecifikoval skutkové a právne základy začatého správneho konania. Sťažovateľa poučil, že má právo vyjadriť sa k podkladom a navrhnúť doplnenie dokazovania. V nadväzujúcom vyjadrení z 19. novembra 2018 sťažovateľ okrem iného namietol, že mu zápisnica o poskytnutí informácií [REDAKOVANÉ] vôbec nebola poskytnutá. Najvyšší správny súd ďalej uvádza, že na základe žiadosti sťažovateľa doručil správny orgán prvého stupňa sťažovateľovi zápisnicu o poskytnutí informácií [REDAKOVANÉ], na čo sťažovateľ reagoval listom z 27. decembra 2018, v ktorom sa k dôkaznej hodnote zápisnice vyjadril. Prvostupňové rozhodnutie o uložení sankcie za správny delikt bolo potom vydané 9. januára 2019.

19. Obsah napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu teda nepreukazuje sťažovateľovo kritické tvrdenie. Práve naopak, ústavný súd ho vyhodnocuje ako dôkaz, že zápisnica o poskytnutí informácie, ktorá bola podľa sťažovateľa kľúčovým podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, mu bola predložená správnym orgánom na zaujatie stanoviska, čo sťažovateľ aj využil. Najvyšší správny súd potom uvedený zistený fakt aj hodnotil v bode 43 na strane 19 svojho rozsudku, a to v neprospech dôvodnosti kasačnej námietky sťažovateľa spočívajúcej v tvrdení, že

zápisnica o podaní informácie nebola v správnom konaní vykonaná. Prvá sťažnostná námietka je preto nedôvodná.

20. K druhej sťažnostnej námietke ústavný súd uvádza, že krajský súd nepochybil, keď vykonal výsluch svedkyne [REDAKOVANÉ]. Formálne mu to umožňuje § 197 SSP, ktorý je prejavom špecifik rozhodovania správneho súdu o žalobe vo veciach správneho trestania (už naznačené v bode 16 tohto uznesenia). Materiálne zas ústavný súd hodnotí ako plne ústavne akceptovateľné vysvetlenie na zodpovedajúcu kasačnú námietku sťažovateľa, v ktorom najvyšší správny súd zdôraznil, že „*krajský súd nielenže svojím postupom neporušil procesné práva sťažovateľa, ale naopak - aplikoval príslušné ustanovenia SSP - a realizoval úkony nad rozsah tých, ktoré sťažovateľ výslovne žiadal v texte svojej žaloby, aby mu tým súd zabezpečil ešte vyšší štandard ochrany práv a právom chránených záujmov (ako by tomu bolo napr. v rámci konania o všeobecnej správnej žalobe)*“. Postup krajského súdu tak bezpochyby formálne i materiálne rešpektoval koncepciu súdneho prieskumu v konaní o žalobe vo veciach správneho trestania, preto i nadväzujúce vysvetlenie najvyššieho správneho súdu späté so záverom o nedôvodnosti predmetnej kasačnej námietky je v plnej miere ústavne udržateľné. I táto sťažnostná námietka je preto nedôvodná.

21. V poradí tretia námietka identifikovateľná v dôvodoch ústavnej sťažnosti, ktorými je ústavný súd podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný, spočíva v odkaze na rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 3Sžo/56/2014 z 1. júla 2015, ktorého abstraktne formulovaná právna veta mala svedčať sťažovateľovej argumentácii.

22. Právna veta predmetného rozhodnutia najvyššieho súdu sa obsahovo sústreďuje na artikuláciu požiadavky, aby odvolací správny orgán vytvoril účastníkovi správneho konania náležitý priestor na vecnú argumentáciu, ak v odvolacej fáze správneho konania došlo k dopĺňaniu dokazovania novými dôkazmi. Prípád správneho konania, ktorého bol sťažovateľ účastníkom, však ani sám sťažovateľ takto nepopisuje. Zo žiadnej argumentácie v kasačnej sťažnosti ani v ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľova kritika správnou žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného zahŕňala tvrdenia o vykonávaní nových dôkazov v odvolacej fáze sporného správneho konania, v rámci ktorého by sťažovateľovi bolo upreté právo vecne (proti)argumentovať. Preto, ak najvyšší správny súd na túto kasačnú námietku v dôvodoch svojho napadnutého rozsudku nijako nezareagoval, nemohol tým porušiť základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu ani jeho právo na spravodlivé súdne konanie, pretože ich obsahom je povinnosť konajúceho súdu dať odpovede len na také otázky, ktoré sú pre poskytovanú súdnu ochranu podstatné. Zároveň k predmetnej sťažnostnej námietke ústavný súd dodáva, že právna veta súdneho rozhodnutia, ktorá vo svojej abstraktnej formulácii druhovo nepokrýva skutkový stav, v ktorom sa ocitol adresát výkonu verejnej moci, nemôže zakladať jeho legitímne očakávania hodné ochrany pri rozhodovaní verejnej authority o odlišnom skutkovom stave. Ani tretej sťažnostnej námietke preto nemožno priznať úspech.

23. Napokon sťažovateľ namieta nezákonnosť výsluchu svedkyne [REDAKOVANÉ], ako aj nezákonnosť zápisnice o podaní informácie a v nadväznosti na to i nezákonnosť protokolu z vykonanej inšpekcie. Tu ústavný súd odkazuje na závery najvyššieho správneho súdu, ktorý sťažovateľovi dostatočne vysvetlil (bod 34 na strane 16 napadnutého rozsudku), že výsluch svedkyne [REDAKOVANÉ] nebol v správnom konaní s ohľadom na mieru ustálenosti zisťovaného skutkového stavu potrebný.

Najvyšší správny súd ústavne súladným spôsobom v abstraktnej rovine vysvetlil, že „*zásada materiálnej pravdy neznamena povinnosť správneho orgánu zistiť absolútnu pravdu, ale objasniť skutkové okolnosti veci tak, aby o nej bolo možné spravodlivo a zákonne rozhodnúť*“, a v konkrétnej rovine zdôraznil, že „*v priebehu konania pred správnymi orgánmi sťažovateľ nikdy nenamietal a nevyvrátil, že by sa [REDAKOVANÉ] v čase inšpekcie v jeho prevádzke nenachádzala, resp. že by predmetné činnosti (obsluha baru) nevykonávala*“, a „*zároveň sťažovateľ v priebehu konania explicitne uviedol (vo vzťahu k správne mu orgánu), že doklady preukazujúce pracovný pomer s menovanou nemá*“. Ústavný súd citované odôvodnenie považuje za dostačujúce a ústavne plne udržateľné.

24. Pokiaľ ide o nezákonnosť zápisnice o podaní informácie, už pri vysporiadaní sa s prvou sťažnostnou námietkou ústavný súd uviedol, že zápisnica bola sťažovateľovi v prvostupňovej fáze správneho konania riadne predložená a on sa k nej aj vecne vyjadril. Súčasne najvyšší správny súd sťažovateľovi vysvetlil (bod 43 na strane 19 napadnutého rozsudku) podobu vykonávania listinných dôkazov v správnom konaní ovládanom zásadou neverejnosti. Kritika, podľa ktorej zápisnica o podaní informácie i protokol boli zabezpečené počas inšpekcie, no neboli vykonané v správnom konaní, je s ohľadom na odkázané vysvetlenie najvyššieho správneho súdu nedôvodná. Tak pri zápisnici o podaní informácie, ako aj pri protokole boli rešpektované práva sťažovateľa a vecne sa k nim vyjadriť a protiargumentovať im.

25. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019). Keďže sťažovateľom formulované sťažnostné námietky ústavný súd vyhodnotil už pri predbežnom prerokovaní jeho ústavnej sťažnosti ako nedôvodné, odmietol ju ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. S prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na zrušenie napadnutého rozsudku a na vrátenie veci na ďalšie konanie, ako aj o jeho návrhu na priznanie finančného zadosťučinenia a nároku na náhradu trov konania stratilo opodstatnenie, preto sa ním ústavný súd už nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 24. marca 2022**

**Peter Straka**  
**predseda senátu**